

ЧЕДО НА ПУСТИНЯТА

Около малкия оазисъ имаше нѣколко шатри на бедуини. Ние едва се домъкнахме до тамъ и, измѣчвани отъ голѣма жажда, всички се втурнахме къмъ кладенеца, до който имаше величествени палми. Вечерниятъ сдрачъ много скоро прихлупи пѣсѣчната пустиня, а заедно съ него почна да става все по-студено. Небето бѣше тъмно-синьо, и по него блестѣха хиляди звездици. Предъ шатритѣ лумнаха огньове. Ние бѣхме опънали нашата палатка, около която бѣха налѣгали камилитѣ. Моитѣ другари и водачътъ ни скоро заспаха, но азъ бѣхъ буденъ. Студътъ се увеличаваше. Неизвестно за менъ отъ коя посока, изкочи луната. Нейнитѣ лъчи освѣтиха съ таинственитѣ си нишки пѣсѣцитѣ, и тѣ блѣснаха подобно малки елмази. Всички шатри утихнаха, освенъ единъ, предъ който малкитѣ огнени езици освѣтяваха лицето на единъ старецъ съ бѣла брада и юноша съ крѣгло бронзово лице. Старецътъ говорѣше тихо, а юношата вторачено го гледаше. Отъ време на време говорившиятъ дигаше костеливата си рѣчка, като че чертаеше нѣщо срѣдъ звездитѣ. Младежътъ все тъй го слушаше и следѣше...

Не можахъ да издържа предъ моето любопитство и бавно се запътихъ къмъ тѣхъ. Спрѣхъ се и учтиво ги поздравихъ. Старецътъ сжщо ме поздрави и ме покани да седна. Ние размѣнихме нѣколко думи. После азъ изкарахъ тютюнъ, подадохъ на стареца, и двамата запушихме. Чернитѣ като вжгленъ очи на юношата все още бѣха устремени въ стареца. Той забеляза това, дръпна отъ лулата си и продължи... Сега на менъ ми стана ясно, че стариятъ бедуинъ учеше юношата, да се оправя по звездитѣ изъ безбрѣжната пустиня, която той бѣше бродилъ цѣли петдесетъ години. Не следъ много той свърши и каза на юношата:

— Върви!

Младежътъ стана и свирна съ уста. Почти сжщата минута предъ насъ отърча великолепенъ арабски конь. Косъмътъ на коня лъщѣше, красивата му глава бѣше вдигната гордо, а ноздритѣ му прѣхтѣха нетърпеливо. Младежътъ грабна пушката и като перо се метна на коня. Старецътъ му показа малката звезда срѣдъ хилядитѣ други, и той полетѣ сжщо огромна птица, а неговото бѣло наметало се развѣвяше срѣдъ полумрака като призракъ.

Тропотътъ заглъхна. Старецътъ ме погледна усмихнатъ, а азъ все така стояхъ изуменъ...

— Той е на дванадесетъ години, — начена старецътъ. Азъ съмъ му дѣдо. Майка му и баща му живѣятъ въ оня шатъръ. Но Фетикъ е мой ученикъ. Ето вече една година, какъ го уча, и върви много добре. Не само това трѣбва да знае той, което вие чухте. А още много нѣща: най-главното, той трѣбва да има добро сърдце, да бжде храбъръ, безстрашенъ, да издържа на гладъ, жажда, горещина и студъ... Сега го изпратихъ до единъ оазисъ, който е на четири часа отъ тукъ, ако коня лети. Тамъ той нѣма